

udelade denne Bestemmelse om Amtsraadet's Saksættelse af Afgiften. Jeg skal villig indrømme, at der maa være Forskiel mellem Afgiften af Gæstgiverier og Afgiften af andre Bøværtninger, og da nærmest af Brændeviinshandler, men jeg troer dog, at hver for sig godt kan sættes til en bestemt Afgift. Hertil kommer endnu i Lovforslaget's § 4 den ganske nye Bestemmelse om, at det kun skal være Halvdelen af den fastsatte mindste Afgift, der skal tilfalde Statskassen, hvorimod det Dvrige skal tilfalde Kommunen. Jeg veed ikke, om der virkelig er nogen Grund til at fastholde denne Bestemmelse, thi der kan godt paa Landet være flere Brændeviinsudsalg i een og samme Kommune, hvorimod der kan findes andre Kommuner, som slet ikke have nogen Brændeviinshandel indenfor deres egen Kreds. Det forekommer mig ikke, at det er værd saameget at berige Kommunens Kasse ved en Afgift, der skal svares aarligt, at den faaer det hele Overskud over den fastsatte mindste Sum; men denne Bestemmelse vil jo ganske falde bort, dersom man optager den af mig antydede Bestemmelse i § 3, saaledes at der fastsættes en bestemt Afgift over det hele Land. — Egeledes troer jeg, at Bestemmelsen i § 7, som ogsaa antydet af den høitærede Indenrigsminister, meget godt kunde falde bort, da man allerede har en Bestemmelse i Landcommunalloven om, at Sogneraadet skal have Indseende med, at der ikke finder nogen ulovlig Udskænkning af eller Handel med Brændeviin Sted i Kommunerne; det er aldeles ikke nødvendigt at have disse Bestemmelser i to forskjellige Love. — Hvad § 6 angaaer, saa kan jeg være meget enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) i, at den Straf, der er fastsat for ulovlig Brændeviinsudskænkning, virkelig er meget streng; men paa den anden Side er der rigtignok sat et temmelig langt Tidrum, nemlig 15 Aar, og jeg troer derfor ikke, at der kan være saa stor Fare ved at tilbageholde denne Bestemmelse, medmindre den skulde kunne ændres paa en simpel Maade, saaledes at man kunde gaae en Middelvei mellem, hvad her er bestemt, og det forhen Gjældende. Det er navnlig disse Bestemmelser i §§ 3 og 4, som

jeg kunde ønske forandrede, og som jeg vil henstille til Thingets Overveelse, og dernæst er jeg ogsaa enig i, at den Kjendelse, der er bestemt i § 2, er for høi, idet den er sat til 150 Rd.; jeg troer, at 100 Rd. er mere end tilstrækkeligt. — Der er dog endnu et Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, idet jeg vil henstille, om Loven ikke kunde udvides til ogsaa at gjælde for Høkerne paa Landet. Der findes store Strækninger i Jylland, hvor man næsten ikke kjender til Kjøbmænd og Detaillister, men kun til Høkere, og det vilde dog være uheldigt, om saadanne Sogne, hvor der hverken er Kjøbmænd eller Detaillister, ikke skulde kunne faae Brændeviin at kjøbe pottewis indenfor Sognets Grændser. Jeg kan ikke see, at der er nogen Fare ved at udvide Loven til Høkerne, og dersom den høitærede Indenrigsminister ikke afgjort vil modsætte sig en saadan Bestemmelse, vil jeg gjerne stille Forslag om, at Loven ogsaa skal gjælde for Høkerne.

Formanden: Folkethingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet.

J. M. Worf: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Folkethingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Fjord: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, som det er kommet til os fra Landstinget, skal jeg blot udtale, at det forekommer mig, at det ikke er rigtigt i det foreliggende Tilfælde at stille Landet anderledes, end Byerne ere stillede, og det forekommer mig, at den Sum, der skal betales for Næringsbeviset, er for stor. Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, naar det ikke havde været, fordi et Par ærede Medlemmer og nu sidst den høitærede Minister havde udtalt sig om Forbrugsforeningerne, hvorledes de kunne tænkes at være stillede og i Fremtiden skulle stilles med Hensyn til Forhandling af Brændeviin. Forbrugsforeningerne drive egentlig ikke nogen Handel, det vil da sige, forsaavidt de ikke sælge til Andre end til dem, der ere Medlemmer af selve Foreningen. Forsaavidt de ville sælge til An-